

USNESENÍ

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců Mgr. Jitky Zavřelové, Mgr. Víta Bičáka, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Pavla Simona, rozhodl o návrhu **Energetického regulačního úřadu**, se sídlem Masarykovo náměstí 91/5, Jihlava, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním na straně jedné a **Obvodním soudem pro Prahu 4 a Městským soudem v Praze** na straně druhé, a dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 12 C 499/2020, o zaplacení příslušenství: žalobkyně **ENERGY WAY, a. s.**, IČ 282 31 759, se sídlem Přístavní 483/27, Ústí nad Labem, zastoupené Mgr. Janem Vančurou, advokátem se sídlem Salmovská 1534/11, Praha 2, a žalovaného **ČEZ Prodej, a. s.**, IČ 272 32 433, se sídlem Duhová 425/1, Praha 1, zastoupené Mgr. et Mgr. Janem Kořánem, advokátem se sídlem Opletalova 1015/55, Praha 1

t a k t o :

Příslušný vydat rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 12 C 499/2020, o zaplacení příslušenství, **je správním orgánem**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem ze dne 4. 6. 2021 se Energetický regulační úřad (dále též „navrhovatel“ nebo „ERÚ“) domáhá, aby zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“) rozhodl kompetenční spor vzniklý mezi ním na straně jedné a Obvodním soudem pro Prahu 4 (dále „obvodní soud“) a Městským soudem v Praze (dále „městský soud“) na straně druhé ve věci vedené u obvodního soudu pod sp. zn. 12 C 499/2020.

[2] Ze spisu předloženého obvodním soudem vyplývá, že návrhem na vydání elektronického platebního rozkazu podaným u obvodního soudu se společnost ENERGY WAY, a. s., jako žalobkyně domáhala po společnosti ČEZ Prodej, a. s., jako žalovaném zaplacení částky 168 053,94 Kč představující zákonný úrok z prodlení z částky 1 747 669 Kč za období od 28. 12. 2017 do 8. 3. 2019 a nákladů spojených s uplatněním pohledávky ve výši 1 200 Kč. Podle žalobkyně byl žalovaný v prodlení se zaplacením faktury vystavené žalobkyní na zaplacení ceny dodané elektřiny z obnovitelných zdrojů (slunečního záření) za období od 1. 8. 2017 do 31. 8. 2017.

[3] Usnesením ze dne 6. 1. 2021, čj. 12 C 499/2020-9, obvodní soud řízení podle § 104 odst. 1 o. s. ř. zastavil s tím, že se jedná o spor ze smlouvy uzavřené dle zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o POZE“), jejímž předmětem bylo dodání elektřiny vyrobené z obnovitelného zdroje, jejíž výše je stanovena cenovým rozhodnutím navrhovatele (ERÚ), respektive spor o její příslušenství ve formě úroku z prodlení. Jde tak o spor, jehož předmětem je splnění peněžité povinnosti sjednané na základě zákona o POZE, tedy o spor ve smyslu § 52 odst. 2 tohoto zákona, ve znění účinném

do 31. 12. 2021, k jehož projednání je příslušný ERÚ. Současně obvodní soud rozhodl, že po právní moci tohoto usnesení bude věc ERÚ postoupena.

[4] Městský soud k odvolání žalobkyně usnesení obvodního soudu o zastavení řízení potvrdil usnesením ze dne 23. 3. 2021, čj. 29 Co 60/2021-45. Ztotožnil se s názorem obvodního soudu, že i spor o zaplacení úroku z prodlení za pozdní úhradu výkupní ceny za vyrobenou elektřinu z obnovitelných zdrojů je sporem ve smyslu § 52 odst. 2 zákona o POZE a k jeho rozhodnutí je dána pravomoc navrhovatele. Shodně s obvodním soudem vyšel z usnesení zvláštního senátu ze dne 15. 1. 2019, čj. Konf 45/2017-14, podle nějž pravomoc ERÚ rozhodovat spory, jejichž předmětem je splnění peněžité povinnosti uložené tímto zákonem nebo sjednané na základě tohoto zákona (§ 52 odst. 2 zákona o POZE) není omezena jen na případy, kdy jedna ze smluvních stran splnění této povinnosti odmítá, ale dopadá na všechny spory, kdy je rozporována povinnost k peněžitému plnění z titulu smluvního ustanovení sjednaného na základě zákona o POZE.

[5] Navrhovatel v návrhu na rozhodnutí kompetenčního sporu předně uvedl, že jeho pravomoc k rozhodování sporů vyplývajících ze soukromoprávních vztahů, zde založenou zákonem o POZE, je nutno vykládat restriktivně. Současně si je vědom aktuální rozhodovací praxe zvláštního senátu v oblasti podporovaných zdrojů energie, jenž u sporů o vydání bezdůvodného obohacení, případně v některých případech rozhodování o náhradě škody, zdůraznil úzkou souvislost s podporou výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů, přičemž konstatoval, že pro určení pravomoci nemůže být rozhodující právní kvalifikace nároku. Na rozdíl od věci řešené pod sp. zn. Konf 45/2017 je však předmětem nyní uplatněného nároku žalobkyně vůči žalované výhradně zaplacení úroku z prodlení podle § 1970 občanského zákoníku. Povinnost zaplacení úroků z prodlení (tím spíše ani povinnost k náhradě nákladů spojených s uplatněním pohledávky) zákon o POZE neobsahuje. V nyní posuzované věci tak není spor o otázkách upravených uvedeným zákonem, ale toliko v otázce občanskoprávní, a proto nejde o povinnost uloženou tímto zákonem nebo sjednanou na jeho základě ve smyslu § 52 odst. 2 zákona o POZE. Pravomoc navrhovatele nemůže být dána ani podle § 52 odst. 1 uvedeného zákona či § 17 odst. 7 písm. d) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (dále jen „energetický zákon“), ve znění účinném do 31. 12. 2021, jelikož se nejedná vůbec o spor týkající se podpory výroby elektřiny. Naopak, pro posouzení oprávněnosti uvedeného nároku jsou rozhodující zásadně skutečnosti upravené občanským zákoníkem, jejichž posouzení nevyžaduje žádné odborné znalosti navrhovatele. Posouzení nároku žalobkyně na zaplacení úroku z prodlení (s úhradou výkupní ceny za dodanou elektřinu) náleží podle navrhovatele soudům v občanském soudním řízení.

[6] Žalovaný ve vyjádření k návrhu na rozhodnutí kompetenčního sporu uvedl, že v projednávané věci jde o zaplacení příslušenství výkupní ceny elektřiny. A jelikož není pochyb, že pravomoc k rozhodnutí ve sporu o zaplacení výkupní ceny elektřiny má navrhovatel, musí ji mít též k rozhodnutí ve sporu o příslušenství výkupní ceny, neboť jde o spor ve smyslu § 17 odst. 7 písm. d) energetického zákona a § 52 odst. 1 zákona o POZE. Při rozhodování o příslušenství se musí příslušný orgán zabývat i existencí hlavního nároku (pohledávky), z něhož je příslušenství požadováno, jeho splatností, promlčením atd. V nyní projednávané věci je spornou otázka, zda se žalovaný dostal do prodlení s úhradou výkupní ceny elektřiny, a pokud ano, odkdy do kdy toto prodlení trvalo. Orgán rozhodující spor tak bude muset mimo jiné posoudit, kdy se stala splatnou pohledávka z titulu výkupní ceny. Výkupní cena, včetně podmínek vzniku nároku na ni, specifikace oprávněné a povinné osoby a další otázky spojené s výkupní cenou, jsou upraveny v zákoně o POZE, přičemž je třeba zohlednit i prováděcí právní předpisy, z nichž může plynout, kdy nejdříve se může stát výkupní cena splatnou, respektive před jakým okamžikem se splatnou stát nemůže. Ani rozhodnutí o pouhém nároku na zaplacení úroku z prodlení se proto neobejde bez odborných znalostí navrhovatele. K rozhodnutí o úrocích

pokračování

z prodlení musí být dána pravomoc vždy jen jednoho orgánu bez ohledu na to, zda je otázka existence nároku na zaplacení výkupní ceny mezi stranami sporná či nikoli. Žalovaný navrhl, aby zvláštní senát rozhodl, že příslušný vydat rozhodnutí ve věci vedené u obvodního soudu je správním orgánem.

[7] Žalobkyně se plně ztotožnila s návrhovatelem, jehož argumenty stručně zopakovala. Rozhodnutí o jejím nároku vůči žalované nevyžaduje žádné odborné znalosti návrhovatele, neboť není třeba hlubšího zkoumání otázek upravených zákonem o POZE. Jde o „prosté“ posouzení prodlení dle občanského práva. Příslušným k rozhodnutí o návrhu žalobkyně na vydání elektronického platebního rozkazu je proto obvodní soud.

[8] V dalším vyjádření žalovaný, s odkazem na usnesení čj. Konf 45/2017-14, podrobněji rozvedl, proč je podle něj v nyní projednávané věci dána pravomoc návrhovatele dle § 17 odst. 7 písm. d) energetického zákona a § 52 odst. 1 zákona o POZE. Spor se totiž týká přímo podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů (hrazené ve formě výkupní ceny), resp. příslušenství této podpory, nikoli jejího financování, jež upravuje § 52 odst. 2 uvedeného zákona. Z toho důvodu se argumentace návrhovatele i žalobkyně míjí s důvody, které zakládají pravomoc návrhovatele.

[9] V nynější věci obvodní soud usnesením čj. 12 C 499/2020-9 popřel svoji pravomoc ve věci rozhodnout. Jeho závěry o nedostatku pravomoci soudů v občanském soudním řízení potvrdil i odvolací městský soud. Podáním návrhu na rozhodnutí kompetenčního sporu popřel rovněž návrhovatel (ERÚ) svou pravomoc ve věci rozhodnout poté, co mu byla postoupena. Jde proto o negativní (záporný) kompetenční spor, ve smyslu ustanovení § 1 odst. 2 věty druhé zákona č. 131/2002 Sb., k jehož projednání a rozhodnutí je podle § 2 odst. 1 tohoto zákona povolán zvláštní senát.

[10] Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním orgánem a soudy se zvláštní senát řídil následujícími úvahami:

[11] Z návrhu i vyjádření žalované a žalobkyně plyne, že podstatou sporu je nárok žalobkyně na zaplacení úroku z prodlení, jež měl vzniknout pozdní úhradou výkupní ceny ze strany žalovaného (a související povinnost k náhradě nákladů spojených s uplatněním pohledávky). Obvodní a městský soud dospěly k závěru, že pravomoc k rozhodnutí o nároku žalobkyně má ERÚ dle § 52 odst. 2 zákona o POZE, neboť jde o spor, jehož předmětem je splnění peněžité povinnosti sjednané na základě zákona o POZE. ERÚ naopak tvrdí, že předmětem sporu není splnění peněžité povinnosti uložené tímto zákonem nebo sjednané na jeho základě, a proto svoji pravomoc rozhodnout o uvedeném nároku dle § 52 odst. 2 uvedeného zákona popírá. Dle návrhovatele se nejedná ani o spor týkající se podpory výroby elektřiny, a pravomoc tak nezakládá ani § 52 odst. 1 zákona o POZE, respektive § 17 odst. 7 písm. d) energetického zákona.

[12] Podle § 17 odst. 7 písm. d) energetického zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2021, ERÚ *rozhoduje spory týkající se podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů nebo elektřiny z kombinované výroby elektřiny a tepla, elektřiny vyrobené z drubotných energetických zdrojů nebo tepla z obnovitelných zdrojů a spory o výši nábrady při dispečerském řízení výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie podle § 26 odst. 6.*

[13] Podle § 52 odst. 1 zákona o POZE, ve znění účinném do 31. 12. 2021, rozhoduje ERÚ *spory týkající se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, elektřiny z drubotných zdrojů nebo elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla a podpory tepla. Podle odst. 2 pak ERÚ rozhoduje další spory, jejichž předmětem je splnění peněžité povinnosti uložené tímto zákonem nebo sjednané na základě tohoto zákona, nebo povinnosti vrácení neoprávněně čerpané podpory podle § 51.*

[14] Zákonem č. 382/2021 Sb. (viz část první čl. I body 140 a 141) došlo s účinností od 1. 1. 2022 ke změně § 52 zákona o POZE, podle něhož ERÚ *rozhoduje spory, jejichž předmětem*

je splnění povinnosti úbrady podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, elektřiny z drubotných zdrojů nebo elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla, podpory tepla, přechodné transformační podpory tepla a podpory biometanu. Změněn byl i § 17 odst. 7 písm. d) energetického zákona (viz část čtvrtá čl. VI bod 11), podle kterého ERÚ dále rozhoduje spory, jejichž předmětem je určení výše nábrady při dispečerském řízení výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie podle § 26 odst. 6.

[15] Podle přechodného ustanovení zákona č. 382/2021 Sb., vztahujícího se k novelizaci zákona o POZE (viz část první čl. II bod 13), se však řízení zahájená podle zákona č. 165/2012 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, která nebyla do tohoto dne pravomocně skončena, dokončí podle zákona č. 165/2012 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

[16] Podle přechodného ustanovení zákona č. 382/2021 Sb., vztahujícího se k novelizaci energetického zákona (viz část čtvrtá čl. VII bod 7), se řízení zahájená podle zákona č. 165/2012 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, která nebyla do tohoto dne pravomocně skončena, dokončí podle zákona č. 458/2000 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

[17] Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 24. 11. 2004, čj. Konf 3/2003-18, publikované pod č. 485/2005 Sb. NSS). Vzhledem ke změně rozhodné právní úpravy v průběhu řízení o kompetenčním sporu je nejdříve nutné určit, podle kterého znění zákona o POZE a energetického zákona (zda do 31. 12. 2021, nebo od 1. 1. 2022) zvláštní senát posoudí a rozhodne, která ze stran kompetenčního sporu je příslušná vydat rozhodnutí v této konkrétní věci.

[18] V nyní projednávané věci bylo řízení o nároku žalobkyně na zaplacení úroku z prodlení (a související povinnosti k náhradě nákladů spojených s uplatněním pohledávky) zahájeno u obvodního soudu dne 22. 12. 2020 podáním návrhu na vydání elektronického platebního rozkazu. Právní účinky spojené s podáním návrhu na zahájení řízení zůstaly zachovány i poté, co obvodní soud věc postoupil navrhovateli (§ 104 odst. 1 o. s. ř.). Jelikož navrhovatel o postoupeném návrhu nikterak nerozhodl, ale „pouze“ popřel svou pravomoc podáním návrhu zvláštnímu senátu, nebylo řízení zahájené přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 382/2021 Sb. dosud pravomocně skončeno, a proto se dle citovaného přechodného ustanovení dokončí podle zákona o POZE ve znění účinném do 31. 12. 2021.

[19] Na uvedeném závěru nic nemění ani to, že § 52 zákona o POZE v předchozím i současném znění je kompetenční normou zakládající pravomoc navrhovatele k rozhodování sporů. I na kompetenční normy může dopadat přechodné ustanovení, dle něž se řízení pravomocně neskončená před nabytím účinnosti změnového zákona dokončí podle dosavadních právních předpisů. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 31. 12. 2009, čj. Komp 6/2009-35, č. 2021/2010 Sb. NSS, podle něž, pokud dojde ke změně právní úpravy týkající se určování věcné příslušnosti, je rozhodné, zda zákon, jímž ke změně právní úpravy došlo, řeší další postup v zahájených řízeních prostřednictvím přechodných ustanovení, není-li jich, přechází ke dni účinnosti změny právní úpravy působnost vést řízení na orgán, který je v dané věci příslušný dle nové právní úpravy (body 28 a 29). V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud vyšel i ze závěru zvláštního senátu uvedeného v usnesení ze dne 17. 6. 2009, čj. Konf 104/2008-7, č. 1907/2009 Sb. NSS. Obdobné úvahy lze vysledovat také v nálezu Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2001, sp. zn. III. ÚS 429/2000 (N 64/22 SbNU 71), v usnesení zvláštního senátu ze dne 8. 6. 2007, čj. Konf 4/2007-6, č. 1312/2007 Sb. NSS, i v rozsudcích NSS ze dne 2. 6. 2011, čj. Komp 3/2010-27, bod 12, a ze dne 29. 12. 2011, čj. Komp 3/2011-32, bod 19. Nadto, pokud by obecně přechodná ustanovení nedopadala i na kompetenční normy zakládající pravomoc, stejně jako v případě neexistence takového přechodného ustanovení, jednalo by se o pravou retroaktivitu právní úpravy (k jejím rizikům v kompetenčních sporech srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář.

pokračování

Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, 1104 s. ISBN 978-80-7598-479-1, s. 852). Zohlednění přechodných ustanovení, na jejichž základě se postupuje podle dosavadní právní úpravy, není v rozporu s výše uvedeným pravidlem, že zvláštní senát rozhoduje podle právního stavu ke dni svého rozhodnutí (obdobně ve vztahu k § 100 odst. 1 s. ř. s. tamtéž).

[20] Vzhledem k výše uvedenému zvláštní senát posoudil nyní rozhodovaný spor o pravomoc mezi soudy v občanském soudním řízení a ERÚ podle zákona o POZE, respektive energetického zákona, ve zněních účinných do 31. 12. 2021.

[21] Otázkou nároku na zaplacení „pouze“ úroku z prodlení za pozdní úhradu jistiny (zde výkupní ceny za dodanou elektřinu), spolu s povinností k náhradě nákladů spojených s uplatněním této pohledávky, se zvláštní senát dosud výslovně nezabýval. V usnesení ze dne 9. 9. 2008, čj. Konf 27/2008-7, č. 1738/2009 Sb. NSS, se však zabýval smluvní pokutou a dospěl k závěru, že smluvní pokuta je sice typickým soukromoprávním institutem, avšak „[p]ři posuzování pravomoci k rozhodování sporů na úseku elektronických komunikací, jejichž předmětem je právě nárok na smluvní pokutu, je však nutné především vycházet z charakteru povinnosti, která byla porušena. Vztah mezi porušenou povinností a nárokem na smluvní pokutu je totiž vztahem příčiny a následku, které nelze posuzovat odděleně; existence porušení povinnosti je přitom určující pro existenci nároku na smluvní pokutu, nikoliv obráceně. O smluvní pokutě tedy bude rozhodovat ten orgán, který je podle zákona příslušný k rozhodování sporů o porušení povinnosti, za něž je smluvní pokuta vymáhána [...] Pokud by tedy ve smlouvě mezi osobou vykonávající komunikační činnost a účastníkem byla dohodnuta smluvní pokuta pro případ, že účastník neuhradí cenu za poskytnutou službu, byl by k rozhodování o smluvní pokutě příslušný navrhovatel [správní orgán – pozn. zvláštního senátu], jak ve svém usnesení uvedl okresní soud, neboť neuhrazení ceny za poskytnutou službu je porušením povinnosti podle zákona o elektronických komunikacích a nárok na smluvní pokutu je na toto porušení přímo navázán. Kdyby v takovém případě rozhodoval o smluvní pokutě soud, musel by nejprve posoudit, zda došlo k porušení povinnosti uhradit cenu za poskytnutou službu, což by však znamenalo nepřijatelnou ingerenci do pravomoci navrhovatele, která je mu svěřena v citovaném § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích“. Uvedený závěr je následován i dalšími rozhodnutími zvláštního senátu (např. usnesení ze dne 30. 10. 2013, čj. Konf 32/2013-11, ze dne 29. 11. 2016, čj. Konf 12/2016-14, či ze dne 14. 10. 2021, čj. Konf 16/2021-19, bod 8).

[22] Tento závěr lze zobecnit. I pro posouzení pravomoci k rozhodnutí o akcesorickém nároku na zaplacení úroku z prodlení (a související povinnosti k náhradě nákladů spojených s uplatněním pohledávky) bude proto určující charakter samotné hlavní povinnosti, jejímž porušením uvedený nárok vznikl. O prvním uvedeném nároku bude rozhodovat ten orgán, který je podle zákona o POZE, respektive energetického zákona, příslušný k rozhodnutí sporu o porušení samotné povinnosti úhrady výkupní ceny za dodanou elektřinu. Je nerozhodné, že na rozdíl od smluvní pokuty je úrok z prodlení primárně upraven zákonem (tj. nikoli smlouvou), neboť stále jde o vztah příčiny a následku. Jestliže „osud“ primární povinnosti (tj. povinnosti k zaplacení jistiny či pohledávky) sleduje smluvní pokuta, jež je samostatnou pohledávkou, tím spíše (argumentem od menšího k většímu) musí „osud“ primární povinnosti sledovat úrok z prodlení (a povinnost k náhradě nákladů spojených s uplatněním pohledávky), jenž má jako příslušenství pohledávky (§ 513 občanského zákoníku) ryze akcesorickou povahu, tedy jeho právní osud pojí s hlavní povinností mnohem užší vztah příčiny a následku.

[23] V nyní projednávané věci primární povinnost spočívá v úhradě výkupní ceny za dodanou elektřinu, jež stíhá žalovaného jako povinně vykupujícího obchodníka [§ 2 písm. q) ve spojení s § 10, § 11 a § 12 zákona o POZE] vůči žalobkyni jako držitelce licence na výrobu elektřiny podle energetického zákona, a tedy konečně příjemkyni podpory podle zákona o POZE. Případný spor o tuto jistinu by byl sporem o samotnou podporu elektřiny z obnovitelných zdrojů uskutečňovanou formou výkupních cen (§ 8 tohoto zákona) vyplácených držiteli licence na výrobu elektřiny ze slunečního záření jako konečnému příjemci této podpory. V těchto sporech, jež se týkají podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů, zvláštní senát již dříve

shledal pravomoc ERÚ dle § 17 odst. 7 písm. d) energetického zákona a § 52 odst. 1 zákona o POZE (viz usnesení ze dne 27. 2. 2020, čj. Konf 19/2019-13 a čj. Konf 20/2019-13, a ze dne 10. 6. 2020, čj. Konf 18/2019-13 a čj. Konf 21/2019-13).

[24] Jelikož pravomoc k rozhodnutí sporu o splnění primární povinnosti spočívající v úhradě výkupní ceny za dodanou elektřinu má ERÚ, musí ji mít, ve smyslu výše citovaných předchozích závěrů zvláštního senátu (viz bod [21] výše) i k rozhodnutí o akcesorickém nároku na zaplacení úroku z prodlení za (tvrzenou) pozdní úhradu výkupní ceny, jakož i související povinnosti k náhradě nákladů spojených s uplatněním této pohledávky.

[25] Tento závěr je v souladu s aktuální judikaturou zvláštního senátu v obdobných věcech, týkajících se sporů o zaplacení příspěvku na podporované zdroje energie, respektive vyplacení podpory dle zákona o POZE (ať již ve formě zeleného bonusu či výkupních cen), na níž příhodně odkázal žalovaný ve svém vyjádření. Konkrétně se jedná o usnesení čj. Konf 45/2017-14, a řadu dalších rozhodnutí, která na něj navázala a potvrdila jej (viz zejména usnesení ze dne 28. 11. 2019, čj. Konf 10/2019-14, čj. Konf 19/2019-13 či ze dne 30. 11. 2020, čj. Konf 26/2019-12). Zvláštní senát v těchto rozhodnutích akcentoval potřebu vysoce odborných znalostí a aplikace sektorové právní úpravy v oblasti energetiky a podporovaných zdrojů energie, jimiž disponuje sektorový regulátor, tedy ERÚ. Ani v nyní projednávané věci proto není rozhodující, jak se snaží tvrdit navrhovatel s žalobkyní, že povinnost zaplacení úroků z prodlení (ani povinnost k náhradě nákladů spojených s uplatněním pohledávky) zákon o POZE neobsahuje a že jde o nárok čistě soukromoprávní povahy. Uvedená usnesení zvláštního senátu se též vypořádala s částí argumentace navrhovatele ohledně nutnosti restriktivního výkladu jeho pravomoci a nebezpečí jejího nepřipustného rozšiřování (usnesení čj. Konf 10/2019-14, body 24 a 32) a s odkazy žalobkyně na již překonanou či nepřiléhavou rozhodovací praxi zvláštního senátu a Nejvyššího soudu (usnesení čj. Konf 18/2019-13, body 25 až 30).

[26] Pro úplnost zvláštní senát poznamenává, že je nepodstatné, že soudy v občanském soudním řízení dovozovaly pravomoc ERÚ z § 52 odst. 2 zákona o POZE, zatímco zvláštní senát ji dovodil na základě § 52 odst. 1 téhož zákona. Zvláštní senát nicméně připomíná, že rozdílem mezi pravomocí navrhovatele založenou § 52 odst. 1 na straně jedné a § 52 odst. 2 na straně druhé se ve svých rozhodnutích již zabýval. V bodě 17 usnesení čj. Konf 45/2017-14 uvedl, že „*odstavec první dopadá na spory týkající se podpory ve formě zeleného bonusu, odstavec druhý míří na spory týkající se financování tohoto bonusu. Toto rozlišení má své opodstatnění, neboť zákon č. 165/2012 Sb. tyto pojmy odlišuje [srov. § 1 odst. 1 písm. a) a e) zákona] a problematiku pod ně spadající upravuje v samostatných hlavách první části zákona*“.

[27] S ohledem na skutečnosti výše uvedené zvláštní senát vyslovil, že k rozhodnutí v předmětné věci je příslušný správní orgán (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb.).

[28] Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. O žalobkyní uplatněném nároku tedy rozhodne ERÚ ve správním řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 3. května 2022

Mgr. Radovan Havelec
předseda zvláštního senátu